

[Aksel Møller.]

på en sådan urimelighed. Det får næsten karakter af en monumental lyst til at forfølge de mennesker, der ejer en ejendom.

Når man dernæst tager i betragtning, at man efter at have givet dem en stigning, som kun er halvdelen af den stigning, man indrømmer de skulle have, tilmed forbyder de frivillige overenskomster, er det at føje spot til skade; det savner også enhver saglig begrundelse. Hvis den højtærede minister mener, at det gælder om hurtigt og smertefrit at opnå en tilpasning mellem huslejeniveauerne, hvorfor forbyder han så de frivillige overenskomster, som er voksne menneskers personlige aftale i et økonomisk forhold, oven i købet dækket af alle husleje-lovens forsigtighedsforanstaltninger om vilkårene for, hvordan en frivillig overenskomst kan indgås? Hvis jeg var i den højtærede ministers sted, ville jeg unægtelig have holdt på, at hvis man ad frivillighedens vej kunne nå til en hurtigere tilpasning mellem lejeniveauerne, ville det da sagligt set overfor lovens hovedformål være rigtigt. Glem ikke, at ministerens bekymring for den svagere part i forholdet ikke behøver at være så vidtgående, at han helt overseer den kendsgerning, at loven beskytter den svagere part på alle måder, og det er dog stadigvæk myndige personer, der er tale om.

Noget af en lidt anden karakter, men alligevel med den samme forhåndsindstilling imod udlejeren finder man i den højtærede ministers forslag om opsigelsesretten i to-familieshusene. Jeg må måske have lov til at takke for, at vi efterhånden er nået til den erkendelse, at samlivet mellem personer, der skal bo under samme tag, skal dele et hus, kan være blevet så ulideligt, at det er et helvede for de pågældende at fortsætte. Vi er nået til den erkendelse nu, men hvorfor i alverden skal der gå 2½ år, før de kan blive skilt ad? Erkender man, at dette nære samboskab betyder en række psykiske lidelser, hvorfor så ikke gøre pinen kort eller i alt fald da kortere end foreslået af den højtærede minister?

Om lovforslagets enkeltheder iøvrigt skal jeg ikke gøre mange bemærkninger. Jeg er glad ved at se, at ministeren har optaget mine udligningsforslag med hensyn til eventuelle tab for de stærkt bebyggede

omegnskommuner omkring København på de garantiforpligtelser, de måtte påtage sig for at skaffe den voksende hovedstadsbefolkning plads. Naturligvis omfatter min tilfredshed også, at den højtærede minister har optaget mit forslag om en udligning af byrden mellem hovedstadskommunerne ved tilskud til socialfilantropisk byggeri. Det er et forslag, jeg har stillet to gange i det høje folketing, men som socialdemokratiet hver gang lagde på is. Nu stiller de selv forslag herom med de samme tal, med den samme begrundelse. Mon det dog ikke havde været klogere, om vi havde været så meget længere fremme, at det havde været vedtaget? Jeg forlanger ikke, at det skulle have været vedtaget første gang, det blev stillet, men bare anden gang.

Den udvalgsbehandling, som nu skal foregå, må ifølge hele sagens store vigtighed føre til et resultat. Jeg er af den opfattelse, at vi fra alle sider må gøre, hvad vi kan, for at dette politiske problem finder en løsning, som kan blive stående, men jeg håber, at jeg tilstrækkeligt tydeligt har redegjort for, at jeg mener, at der imellem fornuftige og tidligere overvejede tanker i den højtærede ministers forslag befinder sig principper og en tankegang, som mit parti ikke kan medvirke til gennemførelse af. Vi har nu til opgave at finde frem til en rationel løsning, og den væsentligste forudsætning for, at dette kan finde sted, er naturligvis, at vi tør gå ud fra, at den højtærede minister erkender sin stilling som medlem af en mindretalsregering. Gør han det, håber jeg også, at resultatet må blive, at loven om boligforholdene kan fremtræde ligeså rent og friskippet og luget som et bed i forårsolen.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Mine første bemærkninger skal udtrykke en anerkendelse overfor boligministeren, som ved sit forslag har brudt den nølerpolitik, der hidtil har været rådende vedrørende vor huslejepolitik. Han har her stillet forslag, som viser en vis dristighed og samtidig bryder med den form for boligstøtte, som hidtil har været praktiseret, og der anvises nye veje, der påkalder bygherrens interesse i at få billigjort byggeriet. Forslaget søger at løse problemer, hvis løsning er en forudsætning for at få afviklet boligrestriktionerne, som